

СТАНИМИР
или
прича о прецима

"Ехх...да....прошло је и дошло је време" – помислио је и груди му уздрхташе ослобађајући на прекиде ваздух кроз дах који је некада био важан. Сада то више није.

Поче да се спушта густа бела магла. Ништа више није могао разабрати. Једино је могао чути бат својих корака низ опустелу улицу. Ускоро и бат утихну. Све заглухну.

– Гле, нестала је моја кућа – знао је, осећао је да се налази испред ње, али – није је било. Потпуно свестан онога шта се и како догађа, пожелео је да осети барем малу чежњу – али није. Био је потпуно равнодушан. Само је малко застао а затим продужио даље кроз оно што се некада звало *Његов живот*.

Пролазећи и растајући се од свега помало, из магле се зачу дубок миран глас:

– Где су ти груди, Станимире?

Погледао је спутивши главу надоле и заиста – није их било. Више није имао груди – нестале су.

Ускоро, идући тако без груди, зачу поново исти дубоки глас:

– Где ти је глава Станимире?

– Стварно је ово чудно – помисли, и покуша руком да опица главу, међутим, ништа сем косе која се лелујала као морска трава, није осетио. Ништа не боли. Савршено чудно. "Глава" – рече и стаде се смејати, – не мари, и нисам имао баш неку умну а нити лепу главу. Међутим, тада је почео боље разумевати ствари које му се догађаше. Није му више био потребан глас.

– Ноге моје, хајде, идите сада и ви. Ја вама више нисам потребан, а чини се, ни ви мени. Одходили смо и проходили своје. Остао је непомичан и пратио погледом његове ноге како достојанственим ходом какав је био, одлазе и нестају у магли.

Остадоше му још руке и коса.

– Руке, стварајте за неког другог. Идите... хајде, не окрећите се! Мучисмо се скупа – ви мене, ја вас – градећи, зидајући, оружје држећи...до краја штап носећи...Много брата, много..Не треба да патимо ни ви замном, нити ја за вама.

Одоше и руке, несталоше, изгубише се негде у магли. Оста само коса. Станимир ћути. Не проговара. Иде а не зна где и куда. Опет, зачу се глас, дубок и миран:

– А косу Станимире? Косу?!

Ћути Станимир, као да се прави луд. Продужава.

– Косу Станимире, пусти и њу!

Е, то вала не може! Косу не дам! Никако!!

Видиш, Станко, такав је био твој деда – и показа му чибук, табакеру и прамен седе косе. Сада ти је мало јасније. То смо ми. То су твоји преци.

Станко погледа оца седе косе и уморних руку како се на пут с чапљама спрема, како налик лососу уз воду плива, како му очи извор траже и даљине које су му све ближе.

Из потока у реку, из реке у море, из мора у снове, из снова у животе, из живота у потоке.. Станимире, Станко, Војкане...